1. Tärisen, mutten kylmästä. Istun pysähtyneessä autossa, kuskin paikalla, vieressäni paras ystäväni Isla. Hän puhuu hiljaa, empien, äänellä, joka on vähällä särkyä hetkenä minä hyvänsä. Tiedän, mitä hän aikoo sanoa jo ennen kuin kuulen sen. Olen tiennyt jo viikkoja. En tiedä, milloin aavistin ensimmäisen kerran. Ehkä se oli joku niistä halauksista, joista jouduin aina lopulta vetäytymään irti, koska Isla ei sitä tehnyt. Ehkä se oli Islan ilme, kun puhuin pojasta, johon olin ihastunut. Tai ehkä se oli se kerta, kun Isla suuteli minua festivaaleilla viime kesänä, ja minä olin niin humalassa, että hädin tuskin edes muistan, mutta Isla oli melkein selvä ja pyysi heti perään anteeksi. Ja ehkä se oli yhtä lailla minun syytäni, vaikken sitä koskaan niin tarkoittanutkaan. Joka tapauksessa niin kävi, ja minä tiedän. Minä tiedän, mutta annan Islan silti sanoa sen ääneen: ”Noora, rakastan sinua... enemmän kuin parasta ystävää kuuluu rakastaa. Ja eri tavalla.” En osaa vastata. Tiedän, että minun kuuluisi kertoa totuus. Isla ansaitsisi totuuden ja silti samaan aikaan ei. En tiedä, mikä on oikein, mutta yhden asian tiedän, ja se muuttaa kaiken. Islalla on noin kuukausi elinaikaa. Hänen sairautensa huomattiin myöhään, eikä mitään ollut enää tehtävissä. Lääkärit lupasivat kaksi kuukautta, joista puolet on kulunut. Minä itken joka ilta ja välillä päivisin, mutten koskaan Islan nähden, sillä olen luvannut sen hänelle. Isla katsoo minua kasvoillaan ilme, joka kertoo, että jokainen sekunti, jonka hän joutuu odottamaan vastaustani tuntuu puukoniskulta vatsassa. Minä olen jo kauan sitten päättänyt kertoa totuuden, jos tämä tilanne joskus tulee, mutta nyt sanat eivät tule suustani. Istun siinä ja katson Islan anoviin silmiin, enkä pysty siihen. Niinpä minä valehtelen. Kerron, Islalle tunteista, joita minulla ei todellisuudessa ole. Hän näyttää iloiselta, yllättyneeltäkin. Minulla on niin paha olo, että voisin oksentaa. Sen sijaan hymyilen ja vastaan Islan suudelmaan. Toivon, ettei hän huomaa. Toivon, ettei hän maista pahaa oloani huulillani eikä tunne kireyttä alaselälläni, johon hän on varovasti kuljettanut kätensä. Isla suutelee minua pitkään, enkä tunne mitään. Pidän silmät kiinni ja pystyn melkein kuvittelemaan, että hän on joku muu. Joku muu kuin paras ystäväni. Joku muu kuin tyttö, johon en ole ihastunut. Suudelma loppuu ja myöhemmin ilta loppuu ja vien Islan kotiin. Kotona minä olen niin loppu, että makaan sängylläni vaatteet päällä ja itken, kunnes vaivun levottomaan uneen. Seuraavana aamuna toivon koko illan olleen pelkkää epämiellyttävää unta. Itkemisestä aristavat silmäni ja Islan tuoksu hiuksissani paljastavat kuitenkin totuuden. 2. Valehteluun turtuu. Viikon jälkeen suudelmat eivät tunnu enää kovin pahalta ja opin jopa vastaamaan samalla tavalla, kun Isla sanoo rakastavansa. Suhteemme etenee nopeasti, Islan loppuelämä etenee nopeasti ja minulta loppuvat nenäliinat. Vietämme kaiken aikamme yhdessä. Käymme piknikeillä, uimassa, huvipuistossa ja laivalla: toteutamme Islan viimeisiä toiveita listalta, jonka hän on kirjoittanut. Annan Islan suudella minua uudestaan ja uudestaan. Joskus jopa suutelen häntä itse, sillä se tekee hänet niin iloiseksi. Rakastan Islaa enemmän kuin olen koskaan rakastanut ketään ystävääni, mutten silti sillä tavalla kuin hän nyt luulee. Suutelen, hymyilen, valehtelen, enkä vieläkään tiedä, mikä on oikein. Onko rehellisyys aina oikea vaihtoehto? Haluan uskoa, että on olemassa poikkeuksia. Haluan uskoa meidän olevan poikkeus. Ja joskus, kun katson Islan onnellista hymyä, uskon siihen. Mikään, mikä tekee hänet noin iloiseksi ei voi olla ihan täysin väärin. Eihän? 3. Isla on hauska ja sopivasti hullu, kuten minäkin ja siksi me varmaan tulemmekin niin hyvin toimeen. Lisäksi tajuan, että hän on hyvin kaunis. Istumme suljetun koulun katolla ja yhtäkkiä hän nousee ylös ja alkaa tanssia. Meillä on mukanamme pieni kaiutin, josta soi Islan lempikappale, enkä voi olla hymyilemättä, kun katson häntä. Hän näyttää hengittävän musiikkia, se soljuu hänen lävitsensä ja liikuttaa häntä siten, että hän voisi olla suoraan jostain musiikkivideosta. Hänen hymynsä ulottuu silmiin saakka ja saa hänen kasvonsa säteilemään. Sitten kappale vaihtuu. Se on hidas ja Isla tulee luokseni. Hän kohottaa kulmiaan

ja minä nyökkään; en kai voi muutakaan. Nousen ylös ja hän vetää minut itseään vasten. Huojumme vähän musiikin tahdissa, mutta yhtäkkiä se ei ole tärkeää. Hengitän Islan tuoksua ja tajuan, että olen siinä ihan mielelläni. Siitä se varmaan alkaa. En ihan edes tajua, mitä tapahtuu. Huomaan vain uusia pieniä juttuja ja hitaasti ymmärrän, että niistä on muodostumassa jotain suurta. Katson Islan hymyä, enkä voi olla hymyilemättä itsekin. Haistan Islan lainaamaa paitaa illalla kotona ja se tuoksuu häneltä. Myöhemmin haistan sitä uudestaan. Kun puhumme videopuhelua, pyydän, että Isla pysyisi puhelussa, kunnes nukahdan. Kuuntelen hänen hengitystään ja sinä yönä näen kerrankin hyvää unta enkä aina sellaista, jossa Isla kuolee tai saa selville totuuden tunteistani. Kerran metsässä suutelen Islaa siksi että haluan, enkä siksi että se tekee hänet iloiseksi ja tajuan ettei paluuta ole. 4. Islan tila huononee yhtäkkiä. Se tapahtuu kaksi viikkoa sen jälkeen, kun hän on paljastanut tunteensa minulle ja seuraavana päivänä siitä, kun olen tajunnut rakastuneeni häneen. Isla viedään sairaalaan ja, kun näen hänet vaaleanpunaisissa sairaalavaatteissa ja valkoisissa lakanoissa, sydämeni särkyy. Tajuan vihdoin todella, että se on lopullista. Tiedän, niin kuin olen tiennyt jo kauan, ettei Isla selviä tästä hengissä, mutta yhtäkkiä en ole varma, miten selviän itsekään. Istun Islan vieressä sairaalasängyssä ja kun hän väsyy istumiseen, makaamme toisiimme kietoutuneina. Emme välitä, kuka näkee, sillä mitä väliä kenenkään mielipiteellä on. Juttelemme, piirrämme, katsomme elokuvia ja teemme seppeleitä kukista, jotka olen poiminut ulkoa islan nukkuessa. Minä en nuku, en kunnolla. En kestä ajatusta siitä, että jotain tapahtuu, enkä ole paikalla. Valehtelen Islalle nukkuvani silloin kuin hänkin, mutta hän taitaa nähdä lävitseni, kun silmänaluseni muuttuvat päivä päivältä tummemmiksi ja nuokun hänen sylissään, mutten suostu nukahtamaan, vaikka hän lupaa olla siinä vielä, kun herään. Isla kirjoittaa kirjeitä. Niistä ei tiedä kukaan muu kuin minä ja Isla on vannottanut minut antamaan ne vastaanottajilleen, kun hän on poissa. Hän kirjoittaa vanhemmilleen, isovanhemmilleen, pikkusiskolleen ja kolmelle yhteiselle ystävällemme. Viimeisenä hän kirjoittaa minulle, näen nimeni kirjeen kääntöpuolella ja huomaan, että Isla käyttää siihen kaikkein eniten aikaa. Minä istun ja katselen häntä, mutten sano mitään. Pidän melko hyvin lupaukseni olla itkemättä Islan nähden. Joskus joudun lähtemään yhtäkkiä vessaan tai vaihtamaan puheenaihetta, mutta muuten vain hymyilen ja suutelen ja suutelen ja suutelen enkä koskaan kerro, kuinka paljon minuun sattuu. Katson Islan hymyä, jota en välttämättä näe enää montaa kertaa ja tajuan, että rakkaus on paras asia, mitä tässä maailmassa on ja samaan aikaan se satuttaa enemmän kuin mikään muu koskaan. 5. Kun viimeinen päivä tulee, istun Islan sängyllä ja pidän häntä kädestä ja käytän kaiken jäljellä olevan tahdonvoimani siihen, etten itke. Tuoleilla ympärillämme istuvat Islan vanhemmat ja pikkusisko ja he kaikki itkevät ja tiedän Islan vihaavan sitä, mutten sano mitään, sillä tämä sattuu heihin luultavasti vielä enemmän kuin minuun, vaikka minusta tuntuu siltä kuin koko maailma särkyisi. Islan äiti pitää kiinni Islan toisesta kädestä ja Islan pikkusisko istuu isänsä sylissä ja minä puristan Islan kättä anteeksipyynnöksi ja annan heidän itkeä. Isla kiittää meitä ja sanoo rakastavansa ja takeltelee sanoissaan niin, ettei lopusta meinaa saada selvää. Olemme hiljaa ja jonkin ajan kuluttua monitorin näyttö kertoo, että Islan sydän on lakannut lyömästä. Hän on poissa. Suutelen Islan kylmää otsaa hyvästiksi ja alan vihdoin itkeä. 6. Islan hautajaiset ovat kauniit ja minä itken, itken, itken. Ehkä päästän nyt ulos kaikki ne kyyneleet, joiden en antanut Islan nähden tulla. Kuuntelen, kun Islan vanhemmat puhuvat vuorotellen tyttärestään. Tiedän sen kaiken jo, olen tuntenut Islan niin kauan kuin jaksan muistaa, mutta silti haluan kuunnella. Se tuntuu vähän siltä kuin Isla olisi vielä hetken täällä. Joku sanoi joskus, että ihminen kuolee kahdesti: silloin, kun hänen sydämensä lakkaa lyömästä ja silloin, kun hänen nimensä sanotaan viimeisen kerran. Siksi tuntuu tärkeältä muistaa. Tuntuu, että jos en unohda

Islaa, hän ei ole ihan kokonaan poissa. Ja siinä samassa tajuan, että olen jo alkanut unohtaa. Tiedän, miltä Islan ääni kuulosti, mutten ole varma, millainen äänenpaino hänen sanoissaan oli, kun hän kuiskasi ensimmäisen kerran rakastavansa minua. Muistan, miltä Islan kasvot näyttivät, mutten yhtäkkiä tiedä, olivatko hänen silmissään olevat laikut hopeita vai sinisiä. Tiedän, että Isla oli todellinen ja rakkautemme oli todellista, mutta yhtäkkiä se kaikki tuntuu melkein unelta.
7. Lähden hautajaisista yksin, sillä haluan kävellä ulkona, enkä kestä kuunnella äitiä ja isää, jotka eivät pysty peittämään surua äänessään. En mene suoraan kotiin. Sen sijaan kävelen kalliolle, jossa vietimme usein aikaa Islan kanssa ja kaivan taskustani paperin, jota en ole vielä uskaltanut avata: Islan kirjeen. Olen antanut muut kirjeet jo Islan perheelle, isovanhemmille ja ystäville. He ovat lukeneet, hymyilleet, nauraneet, itkeneet ja halanneet. Taittelen paperin auki enkä tiedä, mitä odottaa. ”Rakas Noora, kiitos. En tiedä, mitä muuta voin sanoa. Tämä kirje on kaikista vaikein kirjoittaa, sillä tunnet minut jo. En aio paljastaa mitään yllättäviä salaisuuksia tai kertoa, miten paljon sinua rakastan, sillä tiedät sen kaiken jo. Haluan kuitenkin kiittää sinua. Kun kirjoitan tätä, istut edessäni ja tiedän, että haluaisit itkeä etkä ole nukkunut viikkoon, mutta peität sen. Tiedän, että olet jättänyt oman elämäsi sivuun ja keskittynyt pelkästään minuun nämä kaksi kuukautta ja olen kiitollinen: teit niistä täydelliset. Haluan kiittää sinua siitä, että opetit minulle, miltä rakkaus tuntuu. Sinä näytit, miltä tuntuu tulla rakastetuksi kokonaan ja ehdoitta ja toivon, että sain sinut tuntemaan samoin. Kiitos, että annoit minun rakastaa sinua, kiitos, että annoit minulle mahdollisuuden rakkauteen. Kiitos, että rakastit minua. Toivon, että voit nyt päästää minusta irti, tiedät sen. Annan sinulle luvan päästää minusta irti ja rakastua johonkin toiseen ja jatkaa elämääsi ja olla onnellinen. Toivon, että teet niin. Ole kiltti ja tee niin. Toivon kaikkein eniten, että olet onnellinen. Kiitos, kiitos ihan kaikesta. Kiitos. Isla Ps. Okei, pakko se on sanoa: rakastan sinua.” Ne ovat viimeiset sanat Islalta minulle. Tiedän, että säilytän ne ikuisesti, tällä paperilla ja sydämessäni. Ne saavat minut nyt itkemään ja myöhemmin hymyilemään ja ne ovat todiste rakkaudestamme, todiste siitä, että vaikkei se kestänyt kauaa, se oli todellista - tulee aina olemaan. Taittelen kirjeen varovasti takaisin taskuuni. Sitten minä itken, pitkään, äänekkäästi ja märästi. Tiedän, että Isla toivoo minun siirtyvän eteenpäin ja teenkin sen, mutten tänään. Tänään istun tällä kalliolla ja itken ja se on ihan okei. Itken vielä monena päivänä ja välillä Islan poissaolo tuntuu fyysisenä kipuna rinnassani ja sekin on ihan okei. En rakastu kehenkään toiseen pitkään aikaan, mutta jonain päivänä rakastun ja se on okei. Opin, että Islalla on aina paikka sydämessäni, mutta minulla on vielä paljon rakkautta annettavanani. Jonain päivänä siirryn eteenpäin ja jatkan elämääni, vaikka se päivä ei olekaan vielä tänään.